Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 26. septembra 2024*

„Pritožba – Javna naročila storitev – Nepravilnosti v postopku oddaje javnega naročila – Sklep o izterjavi neupravičeno izplačanih zneskov – Sklep, ki je izvršilni naslov – Člen 299 PDEU – Pristojnost sodišča Unije“

V zadevi C-597/22 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 16. septembra 2022,

Evropska komisija, ki so jo sprva zastopali B. Araujo Arce, J. Baquero Cruz in J. Estrada de Solà, agenti, nato J. Baquero Cruz, F. Blanc, J. Estrada de Solà in P. Ortega Sánchez de Lerín, agenti,

tožeča stranka,

druga stranka v postopku je

HB, ki jo zastopa L. Levi, avocate,

tožeča stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi K. Jürimäe, predsednica senata, K. Lenaerts, predsednik Sodišča v funkciji sodnika tretjega senata, N. Piçarra (poročevalec), N. Jääskinen in M. Gavalec, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: A. Lamote, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. septembra 2023,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 25. januarja 2024

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

1 Evropska komisija s pritožbo predlaga delno razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 6. julija 2022, HB/Komisija (T-408/21, EU:T:2022:418, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to na eni strani razglasilo ničnost Sklepa Komisije C(2021) 3339 final z dne 5. maja 2021 o izterjavi terjatve družbe HB v višini 4.241.507 EUR na podlagi pogodbe z referenčno številko TACIS/2006/101-510 (v nadaljevanju: pogodba TACIS) in Sklepa Komisije C(2021) 3340 final z dne 5. maja 2021 o izterjavi terjatve družbe HB v višini 1.197.055,86 EUR na podlagi pogodbe z referenčno številko CARDS/2008/166-429 (v nadaljevanju: pogodba CARDS) (v nadaljevanju skupaj: sporna sklepa).

Pravni okvir

Finančna uredba iz leta 2002

2 Člen 103 Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 z dne 25. junija 2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 74), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES, Euratom) št. 1995/2006 z dne 13. decembra 2006 (UL 2006, L 390, str. 1) (v nadaljevanju: finančna uredba iz leta 2002), ki je bila razveljavljena z učinkom od 31. decembra 2012, je določal:

„Kadar v postopku za oddajo naročila pride do resnih napak, nepravilnosti ali goljufij, institucije prekinejo postopek in lahko uvedejo kakršne koli potrebne ukrepe, vključno s prenehanjem postopka.

Kadar se po oddaji naročila izkaže, da je v postopku za oddajo naročila prišlo do resnih napake, nepravilnosti ali goljufij, institucije lahko, glede na to, v kateri fazi je postopek, ne sklenejo pogodbe, prekinejo njeno izvedbo ali jo po potrebi odpovejo.

Če se takšne napake, nepravilnosti ali goljufije lahko pripišejo izvajalcu, lahko institucije tudi zavrnejo izvršitev plačila, izterjajo že plačane zneske ali odpovejo vse pogodbe, sklenjene s tem izvajalcem, sorazmerno z resnostjo napak, nepravilnosti ali goljufij.“

Finančna uredba iz leta 2018

3 Člen 100 Uredba (EU) št. 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, spremembi uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU) št. 1304/2013, (EU) št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014 in Sklepa št. 541/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 (UL 2018, L 193, str. 1) (v nadaljevanju: finančna uredba iz leta 2018), naslovljen „Odobritev izterjave“, v odstavku 2 določa:

„Institucija [Evropske] [u]nije lahko s sklepom, ki je izvršljiv v smislu člena 299 PDEU, formalno ugotovi terjatev do oseb, ki niso države članice.

[…]“

4 Člen 131 finančne uredbe iz leta 2018, naslovljen „Prekinitev, preklic in zmanjšanje“, v odstavkih 2 in 4 določa:

„2. Kadar se po dodelitvi izkaže, da je v postopku dodeljevanja prišlo do nepravilnosti ali goljufije, lahko odgovorni odredbodajalec:

(a) zavrne sklenitev pravne obveznosti ali razveljavi podelitev nagrade;

(b) prekine plačila;

(c) prekine izvrševanje pravne obveznosti;

(d) po potrebi prekliče pravno obveznost v celoti ali v zvezi z enim ali več prejemniki.

[…]

4. Poleg ukrepov iz odstavka 2 ali 3 lahko odgovorni odredbodajalec zmanjša nepovratna sredstva, nagrado, prispevek v okviru sporazuma o prispevkih ali ceno v okviru naročila, in sicer sorazmerno z resnostjo nepravilnosti, goljufij ali kršitve obveznosti, tudi če se zadevne dejavnosti niso izvedle ali so se izvedle slabo, delno ali pozno.

[…]“

Dejansko stanje

5 Dejansko stanje spora je podano v točkah od 2 do 33 izpodbijane sodbe in ga je mogoče za potrebe tega postopka povzeti, kot sledi.

6 Unija, ki jo je zastopala delegacija Unije v Ukrajini, je 25. januarja 2006 objavila javni razpis za oddajo naročila za zagotavljanje storitev tehnične pomoči ukrajinskim organom z namenom približevanja ukrajinske zakonodaje zakonodaji Unije. To javno naročilo je spadalo v okvir programa tehnične pomoči za Skupnost neodvisnih držav (TACIS), katerega namen je bil spodbujati prehod v tržno gospodarstvo ter krepiti demokracijo in pravno državo v partnerskih državah Vzhodne Evrope in Srednje Azije (v nadaljevanju: naročilo TACIS). To naročilo je bilo oddano konzorciju, ki ga je usklajevala družba HB, z njim povezana pogodba TACIS pa je bila podpisana 17. julija 2006 za najvišjo vrednost naročila v višini 4.410. 000 EUR.

7 Unija, ki jo je zastopala Evropska agencija za obnovo (EAR), je 24. oktobra 2007 objavila javni razpis za oddajo javnega naročila za zagotavljanje storitev tehnične pomoči visokemu pravosodnemu svetu v Srbiji. To javno naročilo je spadalo v okvir programa pomoči Skupnosti za obnovo, razvoj in stabilizacijo (CARDS), katerega namen je bil zagotavljati pomoč državam Jugovzhodne Evrope pri njihovem sodelovanju v stabilizacijsko-pridružitvenem procesu z Unijo (v nadaljevanju: naročilo CARDS). To naročilo je bilo oddano konzorciju, ki ga je usklajevala družba HB, z njim povezana pogodba CARDS pa je bila podpisana 30. julija 2008 za najvišjo vrednost naročila v višini 1.999.125 EUR.

8 Po preiskavi, ki jo je opravil Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), je ta v dveh končnih poročilih o preiskavi, ki sta bili Komisiji poslani 19. aprila 2010 in 28. novembra 2011, potrdil obstoj resnih nepravilnosti in morebitnih koruptivnih dejanj v zvezi s sodelovanjem družbe HB pri javnih razpisih za javna naročila CARDS in TACIS. OLAF je poleg tega predlagal odpoved navedenih pogodb in izterjavo.

9 Komisija je 15. oktobra 2019 sprejela Sklep C(2019) 7318 final o znižanju zneskov, dolgovanih na podlagi [pogodbe TACIS], in izterjavi neupravičeno izplačanih zneskov (v nadaljevanju: sklep o izterjavi TACIS) ter Sklep C(2019) 7319 final o znižanju zneskov, dolgovanih na podlagi [pogodbe CARDS], in izterjavi neupravičeno izplačanih zneskov (v nadaljevanju: sklep o izterjavi CARDS). Komisija je s tema sklepoma, ki sta se med drugim nanašala na sklicevanje na člen 103 finančne uredbe iz leta 2002 in člen 131 finančne uredbe iz leta 2018, menila, da postopki v zvezi z naročili CARDS in TACIS vsebujejo bistveno nepravilnost v smislu člena 103 finančne uredbe iz leta 2002, da je to nepravilnost mogoče pripisati konzorciju, ki ga je usklajevala družba HB, in da njena resnost upravičuje znižanje zneska teh naročil na 0 EUR. Tako se je za vsa plačila na podlagi navedenih naročil štelo, da so bila neupravičeno izplačana in da jih je treba izterjati.

10 Družba HB je 19. novembra 2019 pri Splošnem sodišču vložila tožbi, s katerima je izpodbijala zakonitost sklepov o izterjavi CARDS in TACIS ter zahtevala odškodnino iz naslova nepogodbene odgovornosti Unije. Splošno sodišče je s sodbama z dne 21. decembra 2021, HB/Komisija (T-795/19, v nadaljevanju: sodba T-795/19, EU:T:2021:917), in z dne 21. decembra 2021, HB/Komisija (T-796/19, v nadaljevanju: sodba T-796/19, EU:T:2021:918), ti tožbi na eni strani zavrglo kot nedopustni v delu, v katerem se nanašata na razglasitev ničnosti teh sklepov, in na drugi strani kot neutemeljeni v delu, v katerem se nanašata na uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije. Komisija je 3. marca 2022 zoper ti sodbi vložila pritožbi, ki sta bili vpisani pod številkama zadev C-160/22 P in C-161/22 P.

11 Komisija je 5. maja 2021 sprejela sporna sklepa, ki se sklicujeta na člen 299 PDEU in člen 100(2) finančne uredbe iz leta 2018. Po tem, ko je bilo opozorjeno, da v skladu s tem členom 299 izvršbo urejajo pravila civilnega postopka, ki veljajo v državi, na ozemlju katere se opravi izvršba, in da so za nadzor nad pravilnostjo izvršilnih ukrepov pristojna nacionalna sodišča, je bilo v teh določbah člena 5 določeno, da so te izvršilni naslov v skladu z navedenim členom 299.

12 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 25. aprila 2022, HB/Komisija (T-408/21 R, EU:T:2022:241), ugodil predlogu za izdajo začasne odredbe, ki ga je vložila družba HB, in odredil odlog izvršitve navedenih sklepov, odločitev o stroških pa pridržal.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

13 Družba HB je 9. julija 2021 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, s katero je predlagala, naj se:

– sporna sklepa razglasita za nična;

– odredi vračilo vseh zneskov, ki jih je Komisija morda izterjala na podlagi teh sklepov, skupaj z zamudnimi obrestmi po obrestni meri, ki jo uporablja Evropska centralna banka (ECB), povečani za 7 odstotnih točk;

– Komisiji naloži, naj plača simbolično odškodnino v višini 1 EUR, „s pridržkom povečanja zahtevka“, in

– Komisiji naloži plačilo vseh stroškov.

14 Družba HB je v utemeljitev tožbe v delu, v katerem je predlagala razglasitev ničnosti spornih sklepov, navedla tri tožbene razloge. Prvi se je nanašal na nepristojnost Komisije za sprejetje teh odločb, na neobstoj pravne podlage teh odločb in na kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj. Drugi se je nanašal na kršitev finančne uredbe iz leta 2018, ker Komisija ni imela nobene nesporne terjatve do družbe HB. Tretji tožbeni razlog se je nanašal na bistveno kršitev postopka, kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja in kršitev načela nepristranskosti iz člena 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

15 Splošno sodišče je na eni strani v točki 43 izpodbijane sodbe poudarilo, da če bi Sodišče, kot priznava Komisija, v okviru pritožb, o katerih odloča v zadevah C-160/22 P in C-161/22 P, potrdilo pogodbeno naravo sklepov o izterjavi TACIS in CARDS, bi ji to odvzelo pristojnost za sprejetje spornih sklepov, ki bi morali biti zato umaknjeni. Na drugi strani je Splošno sodišče v točkah 48 in 50 te sodbe opozorilo, da je bilo vprašanje, ali lahko Komisija sprejme sklep, ki je izvršilni naslov na podlagi člena 299 PDEU, za uveljavljanje terjatve, ki izhaja iz neizpolnitve pogodbe, preučeno v sodbi z dne 16. julija 2020, ADR Center/Komisija (C-584/17 P, EU:C:2020:576), v kateri je Sodišče razsodilo, da je pristojnost Komisije za sprejetje sklepov, ki tvorijo izvršilni naslov v okviru pogodbenih razmerij, omejena na pogodbe, ki vsebujejo arbitražno klavzulo, s katero je pristojnost podeljena sodišču Unije.

16 Ker pogodbi TACIS in CARDS vsebujeta klavzule o pristojnosti, v katerih je kot pristojno sodišče določeno belgijsko sodišče, in ne sodišče Unije, je Splošno sodišče v točki 53 izpodbijane sodbe ugotovilo, da Komisija ni pristojna za sprejetje spornih sklepov na podlagi člena 299 PDEU. Zato je ugodilo prvemu tožbenemu razlogu, ne da bi preučilo očitek, ki se je nanašal na kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj, ter drugi in tretji tožbeni razlog.

17 Poleg tega je Splošno sodišče v točkah od 55 do 72 izpodbijane sodbe preučilo odškodninski zahtevek družbe HB in ga zavrnilo kot neutemeljenega.

Predlogi strank pred Sodiščem

18 Komisija Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi v delu, v katerem sta sporna sklepa razglašena za nična;

– zadevo vrne Splošnemu sodišču, da to vsebinsko odloči o ničnostni tožbi;

– družbi HB naloži plačilo stroškov.

19 Družba HB predlaga, naj se pritožba zavrne in plačilo stroškov naloži Komisiji.

Pritožba

Trditve strank

20 Komisija v utemeljitev pritožbe navaja en sam pritožbeni razlog, s katerim Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, ker se je v točki 45 izpodbijane sodbe oprlo na napačno ugotovitev, ki je bila neposredno in „brez razprave“ povzeta v sodbah T-795/19 in T-796/19, v skladu s katero naj bi bila sklepa o izterjavi CARDS in TACIS pogodbene narave, in iz tega v točki 53 izpodbijane sodbe sklepalo, da Komisija ni bila pristojna za sprejetje spornih sklepov na podlagi člena 299 PDEU.

21 Komisija trdi, da Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni niti upoštevalo niti odgovorilo na trditve, ki jih je navedla v odgovoru na tožbo ter ki so se nanašale na „pristojnost Komisije za sprejetje [spornih] sklepov“ in posebej na „pravno naravo sklepov o izterjavi [CARDS in TACIS]“, o kateri se je razpravljalo v okviru zadev, v katerih sta bili izdani sodbi T-795/19 in T-796/19.

22 Komisija trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je njenim prerogativam javne oblasti, določenim zlasti v členu 103 finančne uredbe iz leta 2002, s katerimi lahko ugotovi nepravilnosti pri javnem naročilu, posledično zniža ceno tega naročila in izterja neupravičeno plačane zneske, pripisalo „pogodbeno naravo“. Taka rešitev, ki bi pomenila, da so, kadar Komisija sklepa pogodbe, kot so te v obravnavani zadevi, ukrepi v zvezi z izvajanjem teh prerogativ „zajeti“ v pogodbenem okviru in so pod nadzorom sodišča, pristojnega po pogodbi, bi izničila prerogative Komisije kot javne oblasti in pooblastila, ki ji jih je podelil zakonodajalec Unije.

23 Po mnenju te institucije Splošno sodišče z izpodbijano sodbo „spreminja pravni sistem Unije“, kar zadeva pristojnost sodišča Unije za nadzor nad zakonitostjo aktov sekundarne zakonodaje in zmožnost Komisije, da učinkovito zaščiti finančne interese Unije, zlasti s popravljanjem nepravilnosti v postopku oddaje javnih naročil, kadar to zahteva sprejetje upravnih ukrepov. Splošno sodišče naj bi tako napačno uporabilo pravo, ker ni upoštevalo pravne narave sklepov o izterjavi CARDS in TACIS, ki naj bi se izvajala s spornima sklepoma. S tem naj bi bila z analizo Splošnega sodišča kršena sodba z dne 16. julija 2020, ADR Center/Komisija (C-584/17 P, EU:C:2020:576, točke od 69 do 72), v kateri naj bi Sodišče potrdilo, da kadar Komisija sprejme ukrepe v zvezi z izvajanjem prerogativ javne oblasti, so ti po svoji naravi zunaj pogodbenih razmerij in jih je mogoče izpodbijati na podlagi člena 263 PDEU.

24 Splošno sodišče naj bi s tem, da je sklepa o izterjavi CARDS in TACIS, ki sta bila sprejeta zlasti na podlagi finančne uredbe iz leta 2018 in katerih namen je zaščita finančnih interesov Unije, opredelilo kot ukrepa za izvajanje pogodb CARDS in TACIS, kršilo duh in besedilo te uredbe s tem, da je spremenilo naravo pooblastil, ki so z njo podeljena Komisiji.

25 Družba HB odgovarja, da se Komisija v tej zadevi ne more sklicevati na trditev, navajano v okviru pritožb, vloženih zoper sodbi T-795/19 in T-796/19, niti ne more izkoristiti priložnosti, ki izhaja iz te zadeve, za izpodbijanje teh sodb. Po mnenju družbe HB Komisija tema sodbama vsekakor pripisuje pomen, ki ga nimata, zlasti ker naj ne bi zadostovalo, da ta institucija trdi, da izvaja prerogative javne oblasti, da bi bilo to dejansko tako. Družba HB v zvezi s tem navaja, da je Splošno sodišče v točki 72 sodbe T-795/19 in v točki 67 sodbe T-796/19 pravilno ugotovilo, da pooblastila, ki jih ima Komisija na podlagi finančne uredbe iz leta 2002 ali drugih pravil sekundarnega prava, od podpisa zadevne pogodbe spadajo v pogodbeni okvir.

26 Poleg tega naj bi iz sodbe z dne 16. julija 2020, ADR Center/Komisija (C-584/17 P, EU:C:2020:576, točka 67), na eni strani izhajalo, da čeprav je s finančnima uredbama, ki se uporabljata, Komisiji podeljeno pooblastilo, da pogodbeno stranko prisili k izpolnjevanju njenih finančnih obveznosti, obstoj pogodbe nasprotuje temu, da Komisija pooblastila, ki so ji s tema uredbama podeljena, izvaja enostransko. Na drugi strani naj bi iz točke 73 te sodbe izhajalo, da sprejetje sklepa, ki je izvršilni naslov, sicer spada v okvir izvajanja prerogativ javne oblasti s strani Komisije, vendar ta institucija prekorači svojo pristojnost s sprejetjem takega sklepa v primeru pogodbenih razmerij in kadar sodišče Unije ni sodišče, pristojno po pogodbi.

27 Nazadnje družba HB opozarja, da se „zdi, da Komisija ne izpodbija“ trditve, da če so terjatve pogodbene narave in zato sodišče, pristojno za odločanje o pogodbah, ni sodišče Unije, ne bi mogla sprejeti sklepov na podlagi člena 299 PDEU.

Presoja Sodišča

28 Iz samega besedila člena 299, prvi odstavek, PDEU izhaja, da so izvršilni naslov akti Sveta Evropske unije, Komisije ali ECB, ki nalagajo denarno obveznost osebam, ki niso države članice. Ta določba zato ne vsebuje nobene omejitve glede narave aktov, ki nalagajo denarno obveznost, razen te, da se ne uporablja za akte, naslovljene na države članice. Vendar člen 299 PDEU sam po sebi ni zadostna pravna podlaga za sprejetje aktov, ki so izvršilni naslov. Pristojnost institucij iz te določbe za sprejetje takih aktov mora namreč izhajati iz drugih določb (sodba z dne 16. julija 2020, ADR Center/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, točki 51 in 53).

29 Poleg tega, kadar Komisija sprejme nalog za izterjavo, ki je izvršilni naslov v smislu člena 299 PDEU, učinki in zavezujoča narava take enostranske odločbe ne izhajajo iz pogodbenih klavzul, ampak iz tega člena v povezavi z določbami veljavne finančne uredbe. V tem smislu je taka enostranska odločba, ki temelji na izvajanju prerogativ javne oblasti, akt, ki posega v položaj, ki je lahko predmet ničnostne tožbe pred sodiščem Unije na podlagi člena 263 PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2020, ADR Center/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, točki 69 in 72).

30 Vendar Komisija ne more sprejeti sklepa, ki je izvršilni naslov v smislu člena 299 PDEU, v okviru pogodb, ki ne vsebujejo arbitražne klavzule v korist sodišča Unije in ki zato spadajo v sodno pristojnost sodišč države članice (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2020, ADR Center/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, točka 73).

31 V obravnavani zadevi se sporna sklepa ne nanašata le na člen 299 PDEU, ampak tudi na člen 100(2) finančne uredbe iz leta 2018, ki Komisiji daje pooblastilo, da s sklepom, ki je izvršilni naslov v smislu tega člena 299, formalno ugotovi terjatev do oseb, ki niso države članice, brez razlikovanja glede na to, ali je terjatev, katere ugotovitev je formalno ugotovljena s takim sklepom, pogodbena ali nepogodbena (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2020, ADR Center/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, točka 57).

32 V zvezi s tem, kot je Sodišče razsodilo v točki 58 sodbe s tega dne, Komisija/HB (C-160/22 P in C-161/22 P), sklepa o izterjavi CARDS in TACIS, ki se želita s spornima sklepoma prisilno izvajati, pomenita izvajanje prerogativ javne oblasti in ne spadata izključno v okvir pogodbenih razmerij.

33 Zato je Sodišče v točki 66 te sodbe razsodilo, da je treba sklepa o izterjavi CARDS in TACIS opredeliti kot „izpodbojna akta“ v smislu člena 263 PDEU, tako da je treba tožbo za razglasitev njune ničnosti vložiti pri sodišču Unije.

34 Splošno sodišče je tako napačno uporabilo pravo, ker je v točkah 52 in 53 izpodbijane sodbe presodilo, da terjatve, katerih izterjavo nadaljuje Komisija, izhajajo iz sporazumov in da Komisija ob upoštevanju neobstoja arbitražne klavzule v teh sporazumih v korist sodišč Unije ni pristojna za sprejetje spornih sklepov na podlagi člena 299 PDEU.

35 Iz zgoraj navedenih razlogov je treba pritožbi ugoditi in izpodbijano sodbo razveljaviti.

Tožba pred Splošnim sodiščem

36 Sodišče v skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije odločitev Splošnega sodišča razveljavi, če je pritožba utemeljena. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko samo dokončno odloči o zadevi ali pa jo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

37 V obravnavanem primeru je Splošno sodišče sporna sklepa razglasilo za nična na podlagi prvega tožbenega razloga, ki ga je družba HB navedla v utemeljitev tožbe, ne da bi preučilo očitek v zvezi s kršitvijo načela varstva zaupanja v pravo ter drugi in tretji tožbeni razlog, naveden v utemeljitev te tožbe.

38 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Sodišče nima na voljo potrebnih elementov, da bi dokončno odločilo o tem očitku in o teh razlogih, o katerih se pred njim ni razpravljalo.

39 Iz tega sledi, da je treba zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da to odloči o navedenem očitku in navedenih tožbenih razlogih.

Stroški

40 Ker se zadeva vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, se odločitev o stroških pritožbenega postopka pridrži.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 6. julija 2022, HB/Komisija (T-408/21, EU:T:2022:418), se razveljavi.**

2. **Zadeva se vrne v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske unije.**

3. **Odločitev o stroških se pridrži.**

Podpisi